

Зміст

Про Вождя

Андрій Білецький: коротка біографія	3
Вождь	6
Як пізнати Вождя?	10
Головний командир «Патріоту України» (статті А.Білецького 2005-2007 років)	
Патріотизм проти Націоналізму?	13
Мігранти	15
Що є Україна?	17
Нова Доба	20
Штраф за нелюбов!	22
Головний Провідник СНА (статті А.Білецького 2008-2011 років)	
Чому Соціальний Націоналізм?	24
Світова криза і етнічний хаос	27
Мова і Раса: первинність питання	28
Демократія: очевидні вади	31
Лідер ув'язнених патріотів (статті А.Білецького 2012-2013 років)	
Дух – основа нашої Боротьби	33

Р

П
О

ВОЖДЯ

АНДРІЙ БІЛЕЦЬКИЙ: КОРОТКА БІОГРАФІЯ

Андрій Білецький народився 5 серпня 1979 р. у місті Харків в українській родині. Батько походить з роду козаків-запорожців, а мати - з української шляхетської родини, до якої належав Василь Лукашевич, засновник «Малоросійського товариства» (1821–1822). У 2003 р. Андрій одружився, заснувавши власну сім'ю, яка у 2007 р. поповнилася сином Олександром.

Історичний факультет Харківського Національного Університету ім. В. Н. Каразіна Білецький закінчив з червоним дипломом. Його дипломне дослідження було присвячене діяльності Української Повстанської Армії і визнане однією з найкращих студентських робіт України за 2001 р. Неформальне керівництво його науковою діяльністю здійснював відомий український історик Ярослав Дашкевич. По закінченню Університету працював викладачем харківських ВУЗів, продовжував вивчати військову історію України (досліджував дружинне військо Київської Русі). Але згодом перевагу віддано було творенню, а не вивченню історії.

З юнацьких років активно займався спортом, мав I-й юнацький розряд з боксу. Тренувався у спортивному клубі «клан Мінамото» під керівництвом Геннадія Мінки. Згодом займався ножовим боєм, практичною стрільбою та іншими видами спорту, в чому досяг значних успіхів. Ці навички допомогли поставити на високий рівень систему вишкোলів у очолюваних ним організаціях. Але згодом перевагу віддано було боротьбі на вулицях, а не на рингах.

Андрій Білецький приймав активну участь у націоналістичному русі ще зі студентських часів. У 1999 р. разом з групою харківських спортсменів-націоналістів здійснив спробу виїхати на війну в Косово для боротьби з ісламською експансією на Балканах. У 2001 р. взяв участь у березневих заворушеннях у Києві в рамках кампанії «Україна без Кучми», під час яких був затриманий міліцією та потрапив під адміністративний арешт. За це СБУ намагалося змусити керівництво Університету виключити Білецького з ВУЗу.

Від 2002 р. очолював Харківський загін Організації «Тризуб» ім. С.Бандери. Згодом співпрацював з Українською Консервативною Партією. У 2003 р. розпочав активну співпрацю з Харківським осередком СНПУ та дієво підтримував спротив лібералізації СНПУ і перетворенню її у ВО «Свобода».

Після розпуску по Україні Товариства сприяння ЗС та ВМФУ «Патріот України» при СНПУ, Андрій Білецький створив нову, незалежну від будь-яких партійних структур, Організацію «Патріот України», від початку існування якої є її беззмінним командиром. Першими членами Організації стали молоді бійці з Харківських осередків СНПУ, УНА-УНСО і «Тризубу», що ясно бачили занепад націоналістичних структур ХХ-го століття і потребу утворення нової, дійсно дієвої націоналістичної сили віку ХХІ-го.

Від початку діяльності Організації Андрій Білецький планує, координує та бере безпосередню участь в усіх її заходах, в тому числі й акціях прямої дії. Він особисто очолював практично всі групи бійців, що здійснювали операції з виявлення та розгрому точок наркоторгівлі, затримання нелегальних мігрантів тощо. Керував усіма масовими акціями Організації (від маршів та мітингів до актів громадської непокори та масових силових акцій). Під час подій 18 жовтня 2008 р. перебував на чолі атакуючої колони та був заарештований разом з усіма бійцями Організації.

Набутий громадсько-політичний досвід та вроджені якості Провідника дозволили Андрію Білецькому виступити ініціатором утворення та очолити об'єднаний організований націоналістичний фронт — Соціал-Національну Асамблею (СНА), навколо якої об'єдналися дієві націоналістичні організації та групи.

У середовищі соціал-націоналістів з того часу його називають Вождем. Так українські націоналісти титулювали до цього тільки Євгена Коновальця, начального команданта УВО, засновника і Провідника ОУН.

За кілька років СНА було перетворено на вагому політичну силу, яка стала однією з найбільших загроз для нинішнього правлячого режиму, що спровокувало масові політичні репресії проти організованого Соціал-Націоналістичного руху. Після арешту

керівників столичного осередку СНА (справа «Васильківських Терористів») Вождем були організовані й очолені пікетування управлiнь СБУ по всій Україні, в деяких містах представництва держбезпеки були закидані димовими шашками і блоковані. Антиукраїнський режим також не забарився з відповіддю – на Харківський офіс СНА було здійснено збройний напад, який втім було успішно відбито (справа «Оборонців Римарської»). Організаційних старшин, які відбили напад було заарештовано, а на Білецького вчинено замах. Але на зважаючи ні на що, Організація на чолі зі своїм незмінним Вождем вперто не бажала капітулювати перед режимом. Тож, у грудні 2011 року Андрія Білецького було заарештовано. З того часу вже майже два роки він керує Соціал-Націоналістичним рухом з-за ґрат Холодногірської тюрми. Втім навіть в ув'язненні він не здається – налагоджує систему взаємозв'язку-взаємодопомоги між ув'язненими націоналістами, надихає і координує побратимів на волі на продовження розпочатої ним справи.

В О Ж Д Ъ

Майже два роки собаки окупаційного режиму тримають в полоні нашого Вождя. Говорити про підстави до його арешту недоречно. Бо тримають за ґратами його не за тими звинуваченнями, які йому висунуто офіційно. З такою доказовою базою, яка є проти нього, тримати у СІЗО підстав немає. Те, що він до сих пір позбавлений волі свідчить лише про одне – його бояться. Свора шолудивих дворових собак, які не мають ані честі, ані совісті, а живуть виключно за об'їдки з бюджету як вогню бояться ватажка зграї вільних вовків, що зневажає їх псяче підлабузництво. Вождь ув'язнений, бо він символ нашого руху; єдиний, хто здатний повалити цей прогнилий асоціальний режим антинаціональної окупації. Брехливі собаки у синіх мундирах знають, що він являє для нас, то ж ми пропонуємо всім нам пригадати, ким для нас є Вождь.

Історію людства творить боротьба націй. Історію націй творять вожді – надлюди, природою і провидінням покликані саме для цього. Вождь – це не будь-який керівник. Вождя не можна призначити або обрати. Вождя можна лише відчувати. І відчуваючи його, одні захоплюються і йдуть за ним, інші – ж бояться і намагаються будь-що зупинити його поступ.

Один давно вже мертвий німець казав, що Вождь повинен мати характер, волю, талант та удачу. Якщо ці чотири властивості гармонійно поєднуються у одній видатній особистості, то ми маємо людину, покликану історією.

Характер є стилем і поведінкою у найвищій формі. Знання, досвід та практика принесуть історичній постаті більше шкоди, якщо вони не будуть засновані на сильному характері. Саме сильний характер дозволяє знанням, досвіду та практиці досягти у людині свого найвищого прояву. Характер спирається на сміливість, витривалість, енергію та послідовність. Сміливість дає змогу не тільки розуміти сенс дії, але й чинити її. Витривалість уможливорює продовження цієї дії, в не залежності від будь-яких перепон. Енергія мобілізує всі сили для вчинення дії, а послідовність робить дію зрозумілою для мас, які вічно сумніваються.

Воля, слугуючи посередником між знаннями і діями, підіймає характер з рівня індивідуалістичного на рівень універсальний. Вона перетворює людину, що мріє, у людину, що втілює мрії в життя. Адже набагато важливіше не тільки знати що треба, але й хотіти цього "що треба" досягти. Зараз багато хто знає, чому на Батьківщину впали нещастя, але мало у кого є бажання, а тим більше воля, положити кінець її бідам. Багато хто з наших можновладців знає, що потрібно нації, але з них ніхто не має волі, щоб те знання реалізувати та й бажання такого в них також нема.

Історія судить не по тому, чого ти хотів, а по тому, чого ти домогся. Для неї (історії) зовсім не важливо про що ти мріяв, але важливо чого ти здатний домогтися. З цього постулату й випливає третя властивість Вождя – талант, природна здатність досягати свого. Своім для Вождя є загальнонаціональне, він не думає категоріями

приватних речей і закони приватних речей до його дій застосовувати немає сенсу. Ми часто плутаємо бажання зі здатністю здійснити бажане, саме тому ми часто і дарма прощаємо некомпетентних людей, які говорять, що хотіли загальнонаціональних користі й добра. Можливо якийсь хворий на голову чоловік хоче народити дитину, але що нам до того? Він же не здатний на це. Той, хто хоче вести націю вперед у майбуття, повинен бути здатним на це, для чого йому потрібний талант. Вождь повинен вміти робити все. Це не означає, що він має розумітися на всіх деталях, але він повинен знати основне. Він є майстром організації – мистецтва правильного розподілу прав, обов'язків і відповідальності.

Характер, воля і талант проявляються у здатних людях. Вони або є, або їх немає. Але ці три властивості лише зумовлюють Вождя, а діяти в історичному просторі дає йому можливість лише одна-єдина удача. Вождь повинен бути удачливим. Він повинен мати благословіння від вищих сил. Але удача Вождя кардинально відрізняється від удачі звичайних людей. Удача Вождя полягає в тому, щоб своєчасно проявитися. Вождь удачливий, коли у ньому визнали Вождя і він передав свій історичний посил своїм апостолам-паладинам – національній еліті. Після цього Вождь може піти у вигнання, потрапити за ґрати та навіть померти, але той посил, який передав він своїм послідовникам, вже буде творити історію. Звісно набагато краще, коли національна еліта творить історію безпосередньо на чолі з Вождем, але й без його фізичної присутності він завжди буде осявати плоди свого історичного поштовху, як символ руху.

Після того, як Вождя відчули, визнали і увірували в нього паладини, його історичну місію виконано. Вождя можуть зрадити, підірвати авторитет у певних колах, облити брудом у очах натовпу, але у свідомості його дійсних послідовників він залишить те зерно, що буде штовхати їх вперед. Тепер тільки від його апостолів залежить чи буде місія Вождя виконана у повній мірі. Від них залежить буде побудована нова імперія, що перетворить життя мільярдів, чи з'явиться нова легенда, яка переверне свідомість одиниць, що будуть готувати ґрунт для нової історичної місії, нового Вождя.

Як отара ніколи не йде проти вівчара, так і маси ніколи не противляться вождям. Маси часто не сприймають узурпаторів, які не маючи необхідних природних властивостей, претендують на владу і намагаються удавати з себе вождів. Маси можуть не противитися ним, але сприймати їх за вождів ніколи не будуть. Цап також може водити отару за собою, але вівчаром йому ніколи не стати, він ніколи не буде командувати вівчаркам, які слідуєть лише за вівчарем. Справжнього Вождя маси боготворять, навіть якщо він їм каже гірку правду і визнає їх керованим натовпом. Штучного узурпатора ж вони можуть боятися, але завжди будуть ненавидіти, навіть якщо він буде поливати їх ріками лестоців і запевняти, що є лише їх слугою.

Нам пощастило. Ми маємо справжнього Вождя. Наш Вождь має характер, волю, талант та удачу. Ми відчули його, визнали і пішли за ним. Вороги нашої Нації запроторили його за ґрати, але він встиг виховати і вкласти у наші душі віру і волю. І ми вже на історичному шляху. Тепер тільки вперед!!!

організаційний старшина, 2012 р.

ЯК ПІЗНАТИ ВОЖДЯ?

Від пересічних громадян часто можна почути скиглення з приводу того, що вони в черговий раз обрали не того кандидата. Абсолютна більшість нашого оточення твердо знає, що вивести їх з сьогоднішнього злиденного животіння може тільки хтось єдиний, сильний і вольовий. Той, кого прийнято називати коротким, але змістовним словом «Вождь». Простим людям це підказує банальний життєвий досвід, а тим хто має трохи більший рівень знань – ще й історичні приклади. Але водночас вся ця більшість чомусь щиро вірить в те, що Обранець Божий, Природний Лідер і Рушій Історії може бути обраний ними. Широкі ряди безвільних, безвідповідальних і ні на що не спроможних сіромах вважають себе частиною Провидіння тільки на тій підставі, що так написано на аркуші паперу, гучно названому «Основний Закон». Заурядами може бути обраний лише найзаурядніший з них. Саме тому сьогодні для всіх націй і класів країни гарантом виступає декласований елемент непевної національності.

Але справжнього Вождя не обирають і не призначають, він приходиться сам. Найвища світова сила (Бог, Природа, Провидіння, Історія – як її не назви) просто надсилає свого представника у наш

світ з певною місією. Задля виконання цієї місії Вождь наділяє себе самого максимальними повноваженнями й бере на себе весь тягар відповідальності. Не посадові обов'язки, мандат від якогось виборчого округу чи урочиста присяга гаранта роблять людину Вождем, а сміливість взяти на себе абсолютну відповідальність і спроможність виконати вищу місію.

Але карати мільйони простих громадян за те, що вони постійно когось обирають, намагаючись віднайти того, хто поведе їх у майбуття, також не варто. Таким чином вони просто перекладають на себе відповідальність, яка їм не під силу, за що й постійно розплачуються своїм злидненным життям і повною відсутністю просвітління. Але питання «як все ж таки пізнати Вождя?» від цього не стає менш актуальним.

Вождь завжди формує бойову колону для походу на завоювання прийдешнього і пізнати його можна тільки йдучи за ним, на його марші на майбутнє. Відповідно, й шукати Вождя варто там, де гуртуються найкращі з найкращих, у колоні завойовників світлого завтра. Але пізнати тих кращих так само важко як і пізнати самого Вождя, адже дехто долучається до тієї колони ще звичайною людиною і стає кращим з кращим лише протягом шляху. А серед найбагатших і здавалося б найуспішніших дійсно найкращих найменше.

Тож пізнати Вождя на початку його маршу дано далеко не всім. Лише одиниці знали, що розп'ятий серед злочинців на 33-му році життя в дійсності був Спасителем. Так і зараз лише одиниці знають, що ув'язнений серед злочинців так само на 33-му році життя є Вождем. Всього дев'ять людей у Великому Степу від початку вірили, що найневдаліший зі степових розбійників, який свою молодість проходив в колодках раба, є тим самим Чингізханом, що майже дійде до останнього моря. У те, що політ'язень на псевдо «Білий» поведе всіх на завоювання майбуття, наразі реально вірить не набагато більше людей. Коли колишнього безпритульного художника посадили до в'язниці, думку про те, що через десять років він почне кардинально змінювати історію, мало б хто розділив. Так само й сьогодні обмаль впевнених у тому, що саме лідер ув'язнених патріотів скоро мінятиме історію.

Кажуть, що лише час покаже хто ким є насправді. Та коли Вождь почне змінювати історію, пізнавати його буде вже запізно. Тоді його треба буде тільки визнавати. Але сьогодні кожен має час долучитися до його колони і в поході на завоювання прийдешнього переконатися, хто її веде. Не дарма своїх лідерів українські націоналісти називали ще й провідниками. Вождь наш дійсно провідник. Наш провідник у майбутнє...

організаційний старшина, 2013 р.

ГОЛОВНИЙ КОМАНДИР «ПАТРІОТУ УКРАЇНИ» (статті А.Білецького 2005-2007 років)

ПАТРІОТИЗМ ПРОТИ НАЦІОНАЛІЗМУ?

Зараз нам постійно підсовується тупувато-дегенеративна ідея про те, що Патріотизм і Націоналізм – далеко не одне і теж, або, навіть, що це – ворожі один-одному поняття. Згадаймо такий «інтелектуальний» клич: «Молодь проти націоналізму, молодь за патріотизм».

Така масована пропаганда втовкмачує в голови: Патріотизм – це територіальне уподобання; Націоналізм – кровно-культурне. Вірити в таке можуть тільки не дуже розумні та далекоглядні люди. Ми не відносимо Вас до таких, а тому давайте разом поглянемо на правдивість, або хоча б логічність таких тверджень.

По-перше, поговоримо про «ненаціональний патріотизм» та про «патріотичний націоналізм». Спитаймо себе, чи може бути глибоким прив'язання до якоїсь території (фактично, до купки землі) без прив'язання до культури, мови, інтересів народу, який живе на цій території, без прив'язання до могил предків? Чи зможе людина, всі прив'язання якої – це спомини про «родной дворик и школу» та

«счастливые годы студенчества», спромогтися на які-небудь жертви, або хоча б дії в ім'я цієї території? Безумовно ні.

До того ж, кожний може зв'язувати такий свій патріотизм до однієї території зі своїми симпатіями до іншої держави. Наприклад, мер Москви – Лужков – великий патріот Криму. Більшість російської меншини в Україні, безумовно, є патріотами Слобожанщини, Донеччини, Запоріжжя, і ще більше – Києва – «матери городов русских», і взагалі – вони патріоти «Малоросії», але в складі «Великой России». Мадяри, що живуть в Мукачєво та районі Берегово на Закарпатті – патріоти Закарпаття, тільки бажано без українців і з назвою Східна Угорщина. Саме тому ці «наші патріоти» за триста років свого проживання на нашій землі не вивчили ні української мови, ні культури, не сприйняли наші національні інтереси, як свої. Це патріоти української території і вороги української державності. Але це хоча б нації, які в процесі окупації України, прожили тут по декілька сотень років – в них вже з'явилися свої могили предків, свої прив'язання до нашої землі, вона їм не байдужа. Вони ворожі до України і українців, але «дружні» до нашої території. Інші національні меншини, які під виглядом «біженців» або «шукачів кращої долі» збігаються до нас з гарячих точок і країн третього світу – ці люди не мають навіть найменшого територіального прив'язання до України. Для більшості з них Україна – просто «кусень м'яса», який можна поділити, розірвати і з'їсти, або транспортний коридор на шляху до Західної Європи, в якому можна робити що завгодно. Тому «туркменська, нігерійсько-заїрська, в'єтнамо-камбоджийська молодь - за патріотизм» - це сумний жарт нашої влади. Весь їхній патріотизм замкнений на їхньому земляцтві, і полягає в захисті будь-якими засобами економічних інтересів своїх груп, кланів, родин. Тож, як бачимо, патріотизм по відношенню до однієї і тієї ж території може бути у різних груп і народів, навіть ворожих один-одному.

Україні потрібен один український національний державний патріотизм, який розглядає її як єдину територіальну, державну, національну і культурну цілість. Всі інші «патріотизми» - це підміна понять, брехня.

А тепер відступимо трохи від політики, та звернемося до

елементарної логіки – чи можна взагалі називати словом «Патріотизм» любов до якоїсь території? – Ні, не можна. Прив'язання до території – це що завгодно - «землелюбство», «територієфільство» і таке інше – але не Патріотизм. Тому що слово патріотизм бере свою назву від латинського «patrio» - Батьківщина – країна батьків, країна твого народу. В свою чергу, слово «patrio» веде родовід від «pater» - батько – кровний і духовний отець. Як бачимо, навіть слово Патріотизм каже про кровно-родове, історичне пов'язання, а не про «любов до території».

Тому «молодь – за патріотизм» повинна чітко визначитися, за який саме вона Патріотизм – за Український Національний Патріотизм, який ставить любов до своєї Нації та Країни понад усе, і для якого державні інтереси України стоять на першому місці – або проти нього? І двозначності в цьому питанні бути не може!

Андрій Білецький, газета «Наступ», 2005 р.

МІГРАНТИ

24 березня 1999 року на Сербію посипався дощ НАТОвських бомб. Цей день став кульмінацією боротьби білого корінного населення країни, та мусульман (мігрантів-албанців) за Косово. Передісторія цього дня така. В 1945 році до влади Сербії приходять комуністи-інтернаціоналісти на чолі з Йосипом Броз Тіто. Позбавлені «всіляких націоналістичних забобон» вони дозволяють албанцям-мігрантам в'їжджати в країну в величезній кількості. Інтернаціоналістичним керівництвом країни не береться до уваги ані: в 2-3 рази вища народжуваність в мусульманських сім'ях порівняно з сербськими; ані давнє заповітне (з 1389 року) бажання мусульман захопити Косово. В результаті цієї інтелектуальної і далекоглядної політики, уряду вже в 1980 році албанці становили 75% населення Косово. Це при тому, що навіть під час 500-літньої окупації Сербії Османською імперією, мусульмани не становили навіть третини населення Косово! Після 1990 року албанці, які вже складали більш 80 % населення, почали цілеспрямоване витіснення сербів з Косово. В хід було пущені підпали, побиття і вбивства, з'валтування, і дискримінація на роботі

і утбових закладах, направленні проти сербського народу.

Не маючи особливого потягу до праці. Але маючи такий потяг до криміналу і наркотиків, Албанці за короткий термін перетворили економічно розвинуте Косово, в головну зону європейського наркотранзиту. Коли у сербів настало прозріння і вони спробували навести лад в своїй же країні, з неба посипалися бомби...

2005 рік Україна. Нова влада руками і ногами лізе в Європейський Союз, що розвалюється прямо на очах. В той час, як європейські нації трохи отямилися від інтернаціонально-інтеграційної пропаганди, і згадали про свої національні інтереси, українська влада продає ці інтереси оптом і в роздріб. Та що там продає віддає задарма, за будь-яку подачку, ласкавий погляд майбутнього „господаря” – комісара ЄС. Ось міністр внутрішніх справ Великобританії Чарльз Кларк заявляє – ЄС може пом'якшити візовий режим для громадян України (тобто полегшити виїзд українських робітників, що горбатяться по всій Європі), для цього треба не багато, щоби Україна підписала договір по реадмісії. Для не освічених (сам такий) поясню: реадмісія – це повернення на Україну, за її кошт, всіх нелегальних мігрантів, що попали в ЄС через нашу територію. Що ми далі будемо з ними робити це вже наші з вами проблеми. Коротше кажучи, підписавши договір по реадмісії Україна перетворюється на „звалище відходів” з усього третього світу. Для того щоб відправити їх до дому потрібні договори по реадмісії з тією державою з якої вони прибули. Майже всі вони прибувають з Росії, яка категорично відмовляється підписувати договір по реадмісії з Україною .

Про яку кількість мігрантів іде мова? – по офіційним даним близько 9000 чоловік на рік. Реально ця статистика занижена мінімум в десять разів. Тобто реально більше ста тисяч африканців, азіатів і хтозна кого будуть осідати кожен рік на Україні. Подальші розрахунки прості п'ятсот тисяч за п'ять років, мільйон за десять. Але мігранти ще мають звичай розмножуватися. Наприклад в середній афганській сім'ї шість-вісім дітей. Порівняйте це з середньою українською сім'єю на яку приходиться одна-дві дитини.

Далі нас чекає наступне: після п'яти років перебування на території

України, мігранти автоматично стають повноцінними громадянами. Кількість їх буде рости, разом з їх впливом на політику, економіку, культуру України. При мінусовій народжуваності в етнічних українців, через 30-40 років половина населення України буде „кольорове”. Ті хто тішать себе ілюзіями, що мігранти спокійно ввіллються в українське життя, не хочуть бачити правди. Більшість мігрантів не маючи навіть початкової освіти, не знаючи мови України, будуть поповнювати кримінал і маргінальні класи, не маючи можливості конкурувати на рівних з українцями, вони будуть створювати „земляцтва”, які будуть витискати всіх „не земляків” з цілих сфер економіки. (Це відбувається вже зараз зі сферами: харчування, перевезень, роздрібною торгівлі і т.д.). Нас чекає небувалий підйом криміналу, наркоторгівлі, втрати робочих місць. Все це стане реальністю завтра, якщо ми не зупинимо це сьогодні. Поки що для цього для треба не багато: перше, відмовитися від договору по реадмісії; по-друге, збільшити контроль кордону з Росією; по-третє, ввести закон що унеможливило отримання громадянства мігрантами. Для цього потрібна політична воля і національна ідея у влади. Але схоже, що шукати її там даремно.

Ніколи Азія і Європа не будуть сумісні, ніколи вони не знаходили спільної мови ні в релігії, ні в расі, ні в культурі, ні в економіці. Україна завжди була щитом Європи, тепер час їй подбати про саму себе. Ми хочемо Української – України і не дамо перетворити її на смітник Єврозії. Якщо влада не зупинить цей процес його зупинить українська вулиця. Перемога все рівно буде за нами, як було десятки разів в нашій історії!

Андрій Білецький, газета «Наступ», 2005 р.

ЩО Є УКРАЇНА?

Якщо дивиться на “традиційно - офіційні” дані, Україна - це територія в Східній Європі, заселена пере-важно українцями, в політичному плані - це сучасна Держава Україна. Площа – 603 тис. км², населення 47 мільйонів, столиця – Київ, має 25 областей і одну авто-номну республіку, рельєф переважно рівнинний, на заході – Карпати, на півдні – Кримські гори. Нічого цікавого, нічого

ВИНЯТКОВОГО.

Однак зовсім не таке бачення має на Україну український націоналізм. Погляд націоналістів на Україну, це однозначно погляд в минувшину і сучасність, і проект майбутнього – Велика Україна.

Наша Україна має площу 945 тис. км² (тобто на 343 тис. км² більшу за сучасну), заселену 60 мільйонами чоловік – переважно українцями. Ці 343 тис. км² землі відібрані в минулому в української нації: це Кубань і Східна Слобожанщина (зараз під Московією), Холмщина і Підляшшя (під Польщею), Берестейщина (під Білоруссю), Придністров'я (під Молдавією), Марморощина (під Румунією), Пряцівщина (під Словаччиною), Західне Закарпаття (під Угорщиною). Всі ці землі складають разом з сучасною Україною неподільну Соборну Україну, якою ми не вправі ані торгувати, ані поступатися.

Однак Україна - це не просто кусень території в Центрі Європи, окреслений розселенням української нації, – це абсолютно унікальний сплав, етногеографічний організм.

Як твердить сучасна наука, Східна Європа поділяється на сім окремих географічних областей: Біло-морську, Білоруську, Прибалтійську, Урал, Московську, Каспійську і Україну. Всі ці території різняться між собою географічним положенням, внутрішньою будовою, рельєфом, рослинністю, тваринним світом, формою господарства.

Україна, як географічна область, унікальна тим, що єдина в Східній Європі опирається своїми кордонами на молоді складчасті гори (Карпати, Кримські гори, Кавказ). Тектонічну основу України становить архейський гранітово - гнайсовий масив. В такій своєрідній кам'яній "чаші" (закритій до того ж з півночі болотно – лісною Білоруською областю), за мільйони років і утворилася унікальна і своєрідна екосистема – Україна. "Чаша" від-крита з півночі впливам Чорного моря, яке є часткою Се-редземноморського басейну, сполучаючи Україну географічно і кліматично з Середземномор'ям. Українська екосистема характеризується окремим (набагато лагіднішим ніж загальноєвропейський) кліматом

– понтійським або українським (Е. де Мартоне), степовим і лісостеповим покровом, найбільшими в світі чор-ноземами, все це створює характер земного раю для людини, перетворює Україну на один з найвигідніших регіонів хліборобства в світі. В той же час клімат України знає і суворі зими, і різкі зміни погоди, і спеку. Все це загартовує характер народу, що живе на цій землі, не дає людині стати м'якою.

Землі України являють собою єдине географічне ціле, в той же час вони дивовижно різноманітні: це і лісисті гори Карпати, і засніжений Кавказ, і моря, і степи, і найбільші ліса, болота Європи, Полісся і, навіть, острови. Ця природна єдність і різноманітність дзеркалом відбивається в нас - Українській Нації, яка, маючи єдиний національний характер, складається з безлічі видів ментальностей і темпераментів.

Надзвичайним є геополітичне становище України (Геополітика – наука, що вивчає зв'язки та взаємо-залежності міжнародної економічної та військової політики з географією). Засновник і творець геополітики - Карл Хаусхофер, а за ним і більшість геополітиків світу, вважав Україну ключем до володіння Євразією, сво-єрідним серцем старого континенту - "хартлендом" – "серцевинними землями". Теорія Хаусхофера проста – Україна, в силу свого розташування, є мостом між Єв-ропою, Московією, Середземномор'ям і Балканами, а також опосередковано межує з Середньою Азією, а через Кавказ і Чорне море з Передньою Азією. Так, на Україні немає величезних запасів нафти і газу, однак вона володіє більш тривкими цінностями – контролем над стратегічними транспортними магістралями і харчовим самозабезпеченням (автаркією). Той, хто контролює Україну - контролює Євразію, контроль над останньою, дає змогу домінувати в Світі. Ось основи української геополітики. Арійські хвилі, що вийшли з України і затопили найвіддаленіші куточки нашого континенту, немов би свідчать про правильність теорії. Надзвичайний підйом Литви, Польщі, Московії саме в час їх панування над Україною, а також швидке зубожіння і згасання останніх після втрати контролю над нашими землями також підтверджують висновки геополітиків.

Андрій Білецький, газета «Наступ», 2006 р.

НОВА ДОБА

Нова доба, означена появою сотень громадських рухів, небувалою громадянською активністю, в очікуванні небувалої світової кризи, народила органічну ідею Української державності – Ідею Золотої Доби, Ідею Нової України.

Підсвідомо її відчують всі Українці. Бо вона має свої корені в імперському минулому Українських Держав – Держави Скіфів, Києво-Руської Імперії, Козацької Держави. А згодом колосальне зростання нашої етнічної території в ХІХ ст. Постанов Української Держави в 1917 році, народний зрив, що цілковито прийняв Ідею національної держави, не дало стерти з пам'яті народу історичну славу. Збройна боротьба ОУН і відновлення Української Держави в 1941 році, надала поштовх поколінням Українців до державотворчого чину, який не вщух донині. Попри намагання так званих «традиційних» культурно-лінгвістичних націоналістів-народників стерти з історії імперські ідеї ОУН, вони живі і весь час знаходять продовження в нових громадських, молодіжних, політичних рухах.

Вірні заповідям наших звитяжних пращурів, що своєю кров'ю освятили і увічніли ці заповіді, патріоти Золотої Доби формують новий рух, мета якого єдина – Нова Україна.

Нова Україна – не республіка і не диктатура, а республіка і диктатура. Не соціалізм і не націоналізм, а соціалізм і націоналізм. Не імперія і не демократія, а імперія і демократія.

Нове розуміння Національної ідеї вивільнилось від загальнолюдських цінностей і проголосило себе єдино-правильним і прогресивним. Нове розуміння не вагається у виборі засобів для досягнення кінцевої мети. Нове розуміння гордо іменує себе шовіністичним і самостійним, бо для нього у світі лише одна святиня – власна мета.

Наше нове розуміння Національної ідеї вимагає від нас цілковитої покори і жертвності. Ми творимо нове життя, новий порядок, нову

українську людину для потреб Нової України. Ми консервативні в традиції і вірі, ми прогресивні в боротьбі та науці. Наш вигляд – не фетиш, наші ідеї – справжнє життя. Патріот України – наш абсолют людини воїна, людини-робітника, людини-провідника.

З початком Золотої Доби почалося пробудження людей. Руйнуються останні опори сучасної політичної системи. Свята віра у демократію і лібералізм вмерла і вже починає тхнути трупним смородом. Політична система разом із загальнолюдськими цінностями конає швидше ніж можна було собі уявити.

Ми – щасливе покоління! Нам випала нагода жити на переломі епох, нам суджено бути вбивцями старої і затхлої системи, і батьками Нового Порядку! Ми можемо нині будувати світ на власний розсуд, згідно наших переконань і нашої віри.

А наша Віра - Свята, наші Ідеї – безсмертні! Наші золоті знамена – провісники нового справедливого світу. Чорний тризуб на золоті знамен – символ Матері Землі, Матері нашої Нації, що встановить новий порядок і житиме вічно!

Тут і зараз починається нова Доба – Золота Доба! Тут і зараз починається нова держава! Тут і зараз починається нова імперія! Тут і зараз починається нова війна! Тут і зараз починається новий мир! Тут і зараз починається новий світ! Тут і зараз починається нова віра! Тут і зараз починається нова революція! Тут і зараз починається нова влада!

Андрій Білецький, газета «Вартовий Держави», 2006 р.

ШТРАФ ЗА НЕЛЮБОВ!

Уявіть собі ситуацію: якась сім'я декілька поколінь дбайливо будувала хату і господарство. Одного дня до господарів прийшли кілька людей – гостей, вони попросили трохи пожити, господарі (як українці) – не відмовили. Не минуло і тижня як гості обдивилися, почали красти і бити господарів, чіплятися до їх дочок. Але нахабним гостям здалося, що цього замало і вони стали вимагати, щоб господарі любили їх в обов'язковому порядку, а незгідних слід відправляти в тюрму.

Щоб зробили б справжні господарі? – Викинули нахабних виродків геть!

Ця уявна ситуація дуже нагадує ситуацію з чужинцями в Україні. Візьмемо хоча б один приклад. З'явився в Україні «бідний мандруючий єврей» з паспортом всіх країн світу, назвемо його умовно Рафік Шустрий. Викинутий з сусідньої країни, він отримав роботу, визнання. Здавалося б Рафік повинен сидіти тихіше води і бути вдячним українцям за надані можливості.

Але ж ні! Щойно Рафік приїхав, він почав вчити нас, що його треба якось особливо любити, а також за компанію і весь смітник третього світу, що ломиться в Україну!

Не любиш негра? Не достатньо обожнюєш індусів? – 45 тисяч гривень штрафу або два роки тюрми. «Вони також частина українського суспільства», «багато з них громадяни України». А де були їх предки, коли Українці будували цю країну?

Кожен сантиметр цієї землі просякнутий кров'ю наших предків. Вони не сплатили такої ціни на землю. Лише той, хто буде, має право панувати. В Україні це право мають тільки Українці!

Навіщо ж «негролюбіє» на законодавчому рівні? Вони хочуть зламати кожного, хто піднявся, щоб захистити себе, своїх рідних, своє право бути господарем власної землі! Вони хочуть знищити

біологічну відпорність Нації до всього чужого, зробити з нами те, що зроблено зі Старою Європою, де емігрантські орди є нічним жахом для французів, німців та бельгійців, де стрімко «чорніють» міста, а злочинність і наркоторгівля захоплюють вже й найвіддаленіші куточки.

Ми твердо знаємо те, що всі вершини людського духу, всі перлини культури та мистецтва, всі досягнення науки і цивілізації дала світу Європа, і Україна, як одна з найважливіших її складових. І з цим не можна сперечатися, це можна тільки заборонити і карати тюремним ув'язненням. Як забороняли колись вчення Джордано Бруно і Коперніка. Але всі заборони з часом впадуть і люди побачать істину!

Україна, це світло Європи! В нашої Нації ще достатньо сил, щоб вистояти під цією навалою чужинців, очистити нашу землю і запалити вогонь очищення по всій Європі!

Андрій Білецький, газета «Вартовий Держави», 2007 р.

ГОЛОВНИЙ ПРОВІДНИК СНА (статті А.Білецького 2008-2011 років)

ЧОМУ СОЦІАЛЬНИЙ НАЦІОНАЛІЗМ?

Я пишу цю статтю в час, коли нова молодь приходить до Ідеї Соціал-Націоналізму, в час коли під знамена зі знаком «Ідея Нації» стають нові організації і групи по всій Україні. І саме в цей час стає актуальним питання, а що таке Соціал-Націоналізм? Чи за ним є глибока ідея? Чи за цією назвою просто стоїть бажання бути оригінальним і дистанціюватися від назв «націоналізм» та «націонал-соціалізм»?

Я зі всією серйозністю відповідаю тим, хто сумнівається, для нас Соціал-Націоналізм не є випадковою назвою, а є обдуманого ідеологією вищого порядку. Назва «Соціал-Націоналізм» найкраще характеризує цю нашу ідеологію, що базується на трьох стовпах: расовості, соціальності та великодержавності.

Націоналізм, який в 30-ті роки ХХ століття був самодостатнім поняттям і характеризувався як самостійницька, великодержавна, етноцентрична, авторитарна ідея, на зламі двох тисячоліть втратив всіляку ідеологічну визначеність. Зараз під поняттям «Націоналізм» різними групами видаються абсолютно протилежні речі: лібералізм, націонал-анархізм, демократизм тощо. Націоналізм втратив чіткість поняття і тому не може бути назвою нашої логічної і жорсткої ідеології. Якщо давати наше визначення націоналізму, то це збереження і постійний необмежений розрост національної кровної спільності людей. Соціальність для нас – особлива форма економічного і політичного устрою Нації, що повинна максимально гармонізувати життя національної спільності. Соціальність включає в себе такі речі як «третій шлях» в економіці, авторитарність влади, справедливий розподіл серед національних виробників. Таким чином, назва «Соціал-Націоналізм» чітко окреслює комплекс наших ідей.

Більш детально слід підійти до порівняння понять «Націонал-Соціалізм» та «Соціал-Націоналізм». В цій статті не місце оцінці цих двох систем, в поділі на кращу і гіршу, тут розглядаються лише визначення питання автентичності і правильності назви. І під цим кутом я стверджую, що назва «Соціал-Націоналізм» найкраще окреслює нашу ідею.

Націонал-Соціалізм – це ідеологія соціалізму, що прямує національним шляхом. Соціалізм же є ідеологією егалітарною (масовою) за своєю суттю, ідеологією панування мас, орієнтацією на маси. Маса завжди направлена на споживання, сучасний момент, маса любить комфорт і не любить думати про майбутні покоління. Безумовно Націонал-Соціалізм поборює більшість цих вад маси, але він не може повністю звільнитися від їх впливу. Як приклад візьмемо програму збільшення народжуваності в Німеччині у 30-х роках ХХ століття. Німецькі націонал-соціалісти створили безпрецедентні соціальні пільги для допомоги сім'ям при народженні дитини. Всі ці виплати на дитину, соціальні доплати матерям, забезпечення соціальним житлом, система медичної охорони матері і дитини були спрямовані на масу (фетиш соціалізму) без огляду на біологічну якість кожної окремої родини. Результат – при значному збільшенні народжуваності, значне зниження серед населення відсотка нордичного типу – найякіснішої частини німецького етносу (дані – за Г.Гюнтером). Ці соціальні пільги орієнтовані на масу, спонукали до народження дитини в першу чергу найгірший людський матеріал. Те ж саме ми можемо спостерігати в недавньому минулому України – виплати на народження дитини не стали вирішальними для повноцінних сімей, але спонукали дегенеративні верстви (алкоголіків, наркоманів, циган і т.п.) народити дві-чотири дитини за декілька років.

Соціал-Націоналізм – це в першу чергу Націоналізм, збереження і розріст національної спільноти, яка живе не в одному поколінні, а в тисячоліттях. В своїй діяльності ми змагаємо до соціальної справедливості, але при цьому враховуємо якість людських груп і головне – їх вклад у справу Великої України і Національної Спільноти. Суспільство, економіка, соціальні стандарти повинні орієнтуватися не на масу, а на Національну Еліту. Орієнтація на таку еліту, основними рисами якої є воля, пасіонарність, альтруїзм,

дієвість та інтелект, призведе до підтягування маси до ідеалу еліти, збільшення кращого активного елемента суспільства і зменшення пасивного і тваринницького типу споживача. Орієнтація на масу ж призведе до зворотніх результатів – панування сірості і егоїзму, зубожіння і виродження еліти.

З точки зору Соціал-Націоналізму демографічну кризу також треба долати за допомогою потужної соціальної програми. Але ця програма повинна розглядати не тільки питання кількості, але й питання якості народжування. Соціальна допомога для народження дитини повинна стосуватися всієї Української Нації, але найкращі сім'ї, які потенційно мають народити найбільш талановитих дітей, повинні мати соціальний стимул для народження максимальної кількості дітей. Таким чином, збільшуючи кількість Українців, ми одночасно збільшували б відсоток найкращого расового елемента Нації.

Без соціальної революції немає революції національної, тому саме Соціал-Націоналізм, а не Націоналізм.

Що важливіше: життя Нації в віках чи соціалістичні питання даної хвилини? Важливіше – життя Нації, а значить – Націоналізм, а не соціалізм, тому саме Соціал-Націоналізм, а не Націонал-Соціалізм.

Тому ми стверджуємо, що виробили в собі правильний світогляд і маємо ідеологію під правильною назвою Соціал-Націоналізм. Але наша ідеологія тільки тоді оживе, наша назва тільки тоді стане великою, коли знайдуться тисячі молодих фанатичних апостолів, які поведуть боротьбу не зважаючи на власний добробут і навіть життя. Націоналізм та Націонал-Соціалізм – саме тому є великим ідеями, що вони мали саме таких апостолів. Нашу єдиновірну ідею треба перевести в боротьбу, яка відкриє Еру Українського Соціал-Націоналізму.

Андрій Білецький , стаття написана 2008 р., вийшла друком у ч.2 збірки ідеологічних робіт і програмових документів "Український соціальний націоналізм" (2012 р.)

СВІТОВА КРИЗА І ЕТНІЧНИЙ ХАОС

Світова фінансово-економічна криза повністю набрала вже всіх рис системної кризи капіталізму. Вона ініціює і пришвидшує етнічну кризу Європейських народів. Ісламізація і «почорніння» Європи, які всі експерти пророкували у 2020-2025 році, відбуваються значно швидшими темпами і можуть стати реальністю вже у 2015 році.

Логіка цих процесів наступна:

1. По-перше, світова економічна криза, яка б'є по найбагатшим і найбіднішим країнам, змушує останні зі значно більшою силою виплескувати на Європу нові хвилі мігрантів. Натиск на греблю ЄС збільшується, і через тріщини та дірки протискується все більша кількість «нових європейців». Можна прогнозувати ще більше стрибкоподібне зростання кількості мігрантів на протязі декількох років. Це пов'язане з очікуваною світовою продовольчою кризою, яка викличе справжній голод на величезних просторах Азії та Африки. Тоді мігрантів буде гнати в Європу не бажання покращити свій рівень життя, а страх перед страшною голодною смертю, а це значно більший стимул.
2. По-друге, до збільшення кольорових штовхає сама «логіка капіталу». В умовах кризи капіталістам треба максимально скоротити витрати на виробництво. При цьому капіталіст не збирається різко скорочувати свої власні прибутки. Це означає, що потрібно скоротити високі зарплати і соціальні пакети своїх робітників. Заміна європейських робітників дешевою мігрантською робочою силою, яке не вимагає жодних соціальних гарантій (пенсій, відпусток, преміальних, лікарняних тощо) – ось за

логікою капіталу панацея від усіх бід. Вже зараз лунають висказування деяких європейських та російських політичних діячів про те, що «...приплив іноземної дешевої робочої сили дисциплінує вітчизняних робітників, розбещених високою зарплатнею».

Безумовно збільшення іншорасової частки населення до 25-30 % призведе до етнічного хаосу, розкладання держави та соціальних інститутів. Збільшення етнічної злочинності, вихід її на новий рівень організації і потужності (кримінально-партизанський), перші більш-менш помітні внутрішні територіальні завоювання етнічних груп (по типу арабських кварталів Парижу, турецьких в Кьольні, в'єтнамських міських і татарських сільських районів України – але в значно більших масштабах) – все це передумови для початку етнічної громадянської війни. [За визначенням Гійома Фая (Guillaume Faye) «Етнічна громадянська війна» - це серйозні зіткнення корінних європейських народів з колонізаторами-іногородцями, в основному африканського і мусульманського походження, котрі можуть початися спочатку у Франції та Бельгії на початку XXI століття].

Етнічна громадянська війна може бути виграна корінними європейцями тільки під знаменом Нових Правих Національних революцій.

А тому світова економічна криза і етнічний хаос спричинять величезний психологічний злам білих націй. На смітник будуть відкинуті ідеї інтернаціоналізму, лібералізму, капіталізму, на зміну їм повинні прийти сталеві ідеї Національної спільноти, ієрархії, порядку, соціальної справедливості.

Андрій Білецький, 2008 р.

МОВА І РАСА - ПЕРВИННІСТЬ ПИТАННЯ

Українському соціал-націоналізму не притаманне розбиття національних завдань на першорядні та другосортні. Не стали б ми цього робити і в питанні збереження і розвитку наших Раси та Мови.

Однак постійні закиди нашої Організації у „вузьколобому расизмі“ з боку націонал-лібералів, висунення ними мовного питання як ключового, нехтування расовою проблематикою – змушують нас вказати ієрархію національних потреб.

З інтерв'ю „української зірки“ Ані Лорак:

„– А как ваши родные отнеслись к Мурату[турок - коханець співачки]?”

– При первом знакомстве папа принял его не сразу, потому что он у нас националист. И когда Мурат пробовал на ломаном русском о чем-то с ним поговорить, папа спрашивал: „А коли ти вивчиш українську?” И в следующий приезд Мурат уже говорил ему: „Добрый день, як себе почуваєте? До побачення”. Папе это очень понравилось, и вторая их встреча была уже теплее – он говорил ему: „Сину мій”.

На цьому потворному прикладі можна побачити як легко мовний націоналіст може „прийняти” у свою родину і Націю – людину іншої крові, ментальності, культури. Змішати свої гени з генами іншої породи людей.

Подібні приклади змушують нас задати собі питання про ієрархію расового і мовного питань для Української Нації. І немає більш яскравої різниці між новим соціал-націоналізмом і ліберальним націоналізмом як у ставленні до питань Раси і Мови.

Український соціал-націоналізм вважає Українську Націю кровно-расовою спільнотою. Польові антропологічні дослідження професора Дяченка показали, що українці зберігають всі основні риси кроманьйонського населення України, тобто існують як незмінний расовий тип щонайменше 40 тисяч років. Раса є всім для націотворення – Раса це основа, на якій виростає надбудова у вигляді національної культури, яка знов-таки походить від расової природи народу, а не від мови, релігії, економіки та ін.

Будь-який етнос, який зазнав національної катастрофи (військові жертви, епідемії, втрата державності), але зберіг свій расовий тип – відтворював за деякий час основні риси власної національної культури. Після великих національних катастроф: падіння

Сколотської держави, знищення Антського союзу, розпаду Києво-Руської імперії – наш етнос за 200–300 років відновлював власний світ у майже незмінному вигляді: все той же землеробський побут і традиції, та ж, що і за часів бронзового віку, біла мазана хата і національний одяг, та ж військова влада виборної старшини та ідеал озброєного народу-воїна.

Все це ставало можливим через збереження расового типу, а отже – ментальності та архетипів національного характеру. А вже з них виростали наново паростки культури, традиції та мови. З іншого боку, не раз бачимо приклади коли чужорасове населення змінювало до невпізнання автохтонні традиції, культуру, релігію і навіть мову.

Якщо антропологічні дані беззастережно доводять незмінність українського расового типу впродовж 40 тисяч років – то чи можемо ми щось подібне сказати про мову? Весь цей час українська мова розвивалася і змінювалася відповідно до історичних обставин та української ментальності. Вона являлася одним з найкращих проявів таланту українського расового духу, однак ніколи не була визначальною для націотворення.

Як етнос, що зберіг свою расову природу – обов'язково відтворить власну національну культуру, так і етнос, який зберіг мову, але втратив расову чистоту, – перетвориться на заперечення самого себе. Приклад давнього Ірану – арійської держави, що була одним з центрів світової цивілізації, яка, втримавши власну мову (фарсі), не зберегла свій расовий тип під арабською навалою і перетворилася на другорядну замкнену мусульманську країну, – повинен стати для нас грізним застереженням.

Зворотнім прикладом є історія з неграми США, які, цілком втративши власну мову, культуру, релігію та традицію, перейшовши на англійську і спробувавши опанувати спосіб життя своїх господарів, чомусь не перетворилися автоматично на англійців, а натомість власним тваринним способом життя відтворюють свою расову природу на іншому континенті в іншу історичну епоху.

Немає жодних асимілятивних здібностей Мови – є тільки

асимілятивні здібності Раси. Українська Мова має для нас значення як найкращий найприродніший вияв духу Української Раси. Якщо говорити про російськомовний Схід України, українські території в складі Росії, то ми повинні в першу чергу пробудити їхню расову свідомість, після чого мовними націоналістами вони стануть автоматично. Питання ж тотальної українізації в майбутній соціал-націоналістичній Державі буде вирішено напротязі 3–6 місяців за допомогою жорсткої та зваженої державної політики.

Для тих же розумово обмежених „ліберал-націоналістів”, які вважають, що не може бути українця, який не спілкується українською, наведемо приклад бійців Ірландської Республіканської Армії, які, вбиваючи англійських вояків, не знають ірландської і спілкуються виключно англійською мовою окупанта. Ці англомовні бійці ІРА роблять для своєї нації незрівнянно більше, ніж такі мовні „націоналісти”, що рідняться з мухтарами, які вивчили з десяток українських слів.

Андрій Білецький, 2008 р.

ДЕМОКРАТІЯ: ОЧЕВИДНІ ВАДИ

Демократія підносить себе як найпрогресивніший політичний устрій людства. Першим завданням будь-якого політичного устрою є управління. Керівництво управляє заводом, командування – армією, політики – суспільством і державою. Основою ефективного управління заводами, установами, арміями є: принцип лідерства; принцип відповідальності; принцип професійності; принцип плановості. Які ж принципи покладає за основу управління нашою державою система політичної демократії?

Перший принцип демократії – принцип безвідповідальності. Демократи схильні створювати багато (інколи – десятки) центрів влади: президент, прем'єр-міністр, парламент, опозиція, генеральна прокуратура, адміністрація чи секретаріат президента, конституційний чи верховний суди. Всі сповідують принцип розділення гілок влади. Насправді ж – це лише можливість ухилитися від відповідальності. Тільки за останній рік ми десятки

разів бачили, як президент звинувачує у негараздах прем'єра, той – президента й опозицію, опозиція – їх обох і т.д. Хто вищий авторитет? Хто винний у негараздах? Невідомо. Таке ж саме – будь-яке голосування Верховної Ради – там, де рішення прийняте чотирма сотнями людей, не можна знайти відповідальних за це. Тому Рада і приймає просто дикі рішення (як то закон про реадмісію) під прикриттям анонімності депутатської маси.

Другий принцип демократії – непрофесійність. Для того, щоб стати будівельником чи шахтарем-прокладчиком треба вчитися декілька років; для того, щоб стати інженером треба вчитися понад півдесятька років, щоб лікувати людей треба вчитися й того більше. І тільки для того, щоб управляти державою при демократії вам не потрібно жодних професійних знань чи якостей (хіба що повна відсутність порядності та злодійська жилка). Хіба керувати державою простіше, ніж будувати чи конструювати? – Ні! Але керувати країною можуть вчорашні комсомольські організатори, крадії, шахраї, що не працювали жодного дня (як то М.Добкін) тощо. 450 депутатів простою більшістю голосів вирішують будь-яке питання охорони здоров'я або армії, економіки чи сфери боротьби зі злочинністю. Але юрист навряд чи серйозно розбирається в питаннях медицини, дантист – у нових видах озброєнь, а генерал у судівництві. Будь-яке рішення, прийняте такою більшістю є аматорським і за рідким виключенням не відповідає проблемам галузі. Єдині професійні рішення депутатів – це рішення про підвищення депутатських зарплат, пенсій, пільг та розширення меж депутатської недоторканості.

Третій принцип демократії – відсутність планування. Такі питання, як демографічна політика, індустріалізація, зовнішня політика, високі технології, армія і багато інших вимагають планів на десятиріччя вперед, планів не завжди популярних, але таких, що ведуть до вищої мети. Демократія чехардою виборів не дає можливості політикам втілювати в життя довгострокові програми розвитку держави. Вони повинні думати про симпатії виборця, наступні вибори, а також елементарний грабіж на випадок припинення своїх повноважень через чотири роки. Державний муж думає на сторіччя, політик – на наступні вибори. Тому наш державний корабель кидає без карти, компасу і курсу у хвилях світового шторму, а біля

штурвалу іде бійка десятка бездарних і непрофесійних капітанів. Отже, порівнявши основні принципи демократичного управління з управлінням ефективним, однозначно приходимо до висновку: якщо б за принципами демократії управлявся хоч найменший завод або дрібна конторка – вони б збанкрутіли, якщо б таким чином здійснювалося командування військовим підрозділом – його було б розбито вщент. Вибір за нами: чекати, поки ліберально-демократична згряя рознесе наш державний корабель об скелі або припинити це безглуздя і повести його твердим новим курсом під прапором Націократії.

Андрій Білецький, газета «Український Порядок», 2010 р.

ЛІДЕР УВ'ЯЗНЕНИХ ПАТРІОТІВ (статті А.Білецького 2012-2013 років)

ДУХ – ОСНОВА НАШОЇ БОРОТЬБИ

Я звертаюся до своїх Братів, членів Організації, всіх з ким разом створював її з нуля, всіх тих, хто залишається в її лавах зараз в атмосфері зради і репресій, всіх, хто прийде в неї в майбутньому і понесе наші бойові знамена до Перемоги.

Я пишу в найтяжчі часи нашої Організації. Найтяжчі-тому що вже півтора роки вся державна репресивна машина проти нашого руху. Одна за одною «пишуться» фальсифіковані справи, один за одним найкращі кадри опиняються за ґратами або в бігах. При цьому ворог хоче знищити нас не тільки фізично, але й морально: нас – ідейних бійців звинувачують у брудних кримінальних злочинах. Півтора роки на діяльність Організації накладено табу, – про неї не говорять ні на телебаченні, ні в газетах. Вороги – звичайні СБУ-шні стукачі та боягузи виливають потоки бруди і брехні на нас в сетах. Всі вони сподіваються, що змова мовчання в купі з брудом знищать наш Рух і Організацію. Але скоро всі ці ланцюгові пси та їхні господарі переконаються в незламності нашого Духу.

Я звертаюся до своїх Братів Соціал-Націоналістів, бо тільки Ваша Думка, Почуття і Дія мають для мене значення.

Хочу, щоб читаючи це кожен зі старих і навіть колишніх соратників згадав свої битви і боротьбу, згадав, що і він був молодим, і вірив у

краще майбутнє нашого Народу. Хочу, щоби той, хто нині в строю, скріпив свій Дух і з подвоєною силою кинувся у боротьбу. Хочу, щоби той, хто прийде в лави нашого Руху після нас, побачив у нашому житті, боротьбі та звершеннях, помилках і поразках ту Ідею Нації, яка повинна перемогти, яка не може не перемогти!

Я кажу про те, що є основою нашого руху, про питання співвідношення Матерії та Духу. З точки зору матеріального сучасний момент існування, Організації можна охарактеризувати як безвихідний. Ми послаблені репресіями, у нас немає ані фінансів, ані матеріальних цінностей. Але таким же безвихідним виглядав початок Організації: нас було четверо, ми не мали жодної підтримки, і нам довелося працювати декілька місяців, щоб надрукувати перші сто листівок і пошити перші два прапори. Ми вирішили створити першу націоналістичну організацію в місті, де навіть слово «УКРАЇНСЬКА» викликало нездорову реакцію. Але ми правильно ставили перед собою головне завдання, – ми не питали: «А скільки у нас грошей?», ми питали себе: «А чи достатньо у нас Духу?» – і відповідали собі лише «ТАК». І зараз для продовження Боротьби і Перемоги ми повинні думати про достатність у нас Духу, а не матерії!

Ми не відмітаємо необхідність і важливість матеріального. Але відмітаємо панування матеріального над життям людини і народу. Дух править матерією, а не навпаки.

Єдиною нашою мотивацією повинна бути незламна віра у Вітчизну і Народ. Ворог може відібрати у нас тільки матеріальне, але не може забрати нашої віри. А тільки віра робить людей і їхні справи безсмертними. І в цю ключову для нашої Боротьби хвилину, ми повинні думати тільки про достатність у нас Духу. Озброївшись ним, ми можемо знайти і сили і кошти, скріпити наші ряди і вдихнути віру в нових людей, зможемо перемогти брехню і знищити ворога, що з'їдає нашу країну зсередини. І тоді від Донбасу до Карпат ще засяють наші переможні прапори, на яких буде викарбувано символ нашого Духу – Ідея Нації.

***Андрій Білецький
передано з-за ґрат, 2013 р.***

ПЕРЕМОГА АБО СМЕРТЬ

В сучасному суспільстві неуків та акторів, яке все довкола перетворює на дурний жарт та фарс, досить часто можна побачити що і великі ідеї перетворюються на фарс, а боротьба на імітацію та гру. Комуністичні бариги катаються на своїх «Майбах» і граються в марксизм та революцію. Ліваки та анархісти сидючи в кав'ярнях престижних вишів імітують Мао та Махно. Воротили з «Газпрому» і «Правительства РФ» граються в імперську політику на чолі з бутафорським «царем» Путіним. «Голубі» з регіоналів імітують «старших російських братів» (імітація імітації – це вже остання стадія хвороби).

На превеликий жаль Правий Рух демонструє такі ж тенденції, як і все оточуюче його суспільство. Однак якщо «суспільство фарсу» не обходить нас жодною мірою, то така ситуація в Русі викликає крайню тривогу. Ставки в Правій боротьбі надто великі, щоб спокійно дивитись на процес виродження Руху. Правий Рух ставить собі за завдання безкомпромісній боротьбу, кінцева мета якого повалення сучасної влади, політичної та економічної системи. Ніхто не сумнівається, що продовження панування нинішньої системи призведе до повного краху Країни, та цим поставить під загрозу існування Народу. Вже зараз Україна являє собою класичний приклад «конченої країни», з диктаторським режимом в стилі Латинської Америки, зі скупченням понад 90% національних багатств в руках олігархії; з абсолютно відсутнім виробництвом та сільським господарством; з колосальною диспропорцією експорту та імпорту; з деградуючою наукою і освітою; вимираючим і старіючим населенням (а молодь масово імігрує за кордон); з фактичною владою в країні безумно роздутого силового апарату міліції, прокуратури, СБУ, податкової. При цьому система, що являє собою сплав політиканів, ментів і олігархів, має тверде бажання правити країною якомога довше. Змусити її здати свої позиції – це справа довгої та жорстокої боротьби без жодних компромісів. Або живе Україна або живе Система! Разом їм не жити.

Зрозуміло, що не можливо підходити до такої справи, як до гри. Приміряючи на себе форму бійця ви підносите себе у власних очах і очах оточуючих. Однак одного дня несподівано для себе ви ризикуєте опинитися обличчям до суворої реальності: смерті, тюрми

або каліцтва. В такі важкі хвилини усі «лицедії» показують своє власне обличчя – обличчя войовничого міщанина, підлуватого, боягузливого, безчесного. В такі хвилини люди застигають на місці, коли треба битися за друзів, тікають і ховаються. Стають зрадниками, завзято допомагають ментам знищувати вчорашніх побратимів.

Кожен, хто вступив на шлях Правої Боротьби, повинен бачити можливі наслідки цього кроку для себе. Тюрма, переслідування, фізична небезпека, неможливість нормальної роботи та сімейного життя – повинні бути побачені, відчуті та прийняті вами, як глибоке внутрішнє переживання і переконання. Гострі та небезпечні моменти боротьби приходять несподівано, і готовими до них треба бути весь час.

Ті спільноти, які сприймали боротьбу, як драму життя, залишились в історії як переможці, ті ж, які перетворили боротьбу на фарс, лишаються в пам'яті нащадків недолугими невдачами. Уявімо що було б, коли великі герої давнини виявились не героями, а лицедіями, що граються в боротьбу? Якщо б Леонід і триста спартанців постояли в проході Фермопіл і знялись за день перед наступом персів? Що Запорозька Січ розбіглась по домівках дізнавшись про жорстоку страту ватажків чергового антипольського повстання? Чи можна представити бойовиків ОУН або ІРА, що масово розбігаються почувши про те, що їхнім соратникам окупаційна влада дала величезний тюремний строк? Все це неможливо уявити, тому що в такому разі ніхто і ніколи не дізнався б імена цих героїв. Ми повинні тримати на своїх знаменах напис «Перемога або Смерть!», бо смерть це єдина альтернатива Перемозі, для нас та нашої Вітчизни.

Ніколи не зможе перемогти та справа, прихильники якої вболівають лише за власне благо. Але завжди переможе той, хто залишить всі свої прив'язаності заради Боротьби і Перемоги.

***Андрій Білецький
передано з-за ґрат, 2013 р.***

Андрій Білецький - Наш Вождь і автор цієї збірки вже другий рік ув'язнений у Холодногірській тюрмі Харкова. Важко зрозуміти у чому його формально звинувачують, адже у відповідності до обвинувального висновку він разом з побратимами відправив у лікарню колишнього радянського десантника, який з пістолетом вчинив напад на офіс Організації «Патріот України». Навіть формально це не можна розцінювати по іншому як самозахист. Втім, сторона обвинувачення бачить в діях патріотів і їх Вождя замах на умисне вбивство нападника. Зрозуміло, що в реальності ув'язнений Провідник соціал-націоналістів зовсім не у справі оборони офісу. Його арешт переслідував одну-єдину мету – обезголовити соціал-націоналістичний рух, який очевидно є єдиною силою, що реально здатна повалити цей антинаціональний і асоціальний режим. Але навіть за ґратами наш Вождь і побратими не припиняють боротися проти ворожого українцям режиму. Разом з іншими ув'язненими націоналістами Білий Вождь та інші арештанти-патріоти будують за ґратами систему взаємозв'язку-взаємодопомоги. І допомогти їм у цій справі – святий обов'язок кожного українця. Адже вже сьогодні зрозуміло, що керівні кадри майбутньої соціальної і національної революції нині гартуються за ґратами.

Кошти на допомогу політв'язням потрібно пересилати за такими реквізитами: **картка Приватбанка №**

5577212302492155 (Білецька Юлія Володимирівна тел. для довідок 067-9057009). Поповнити картку можна в кожному відділенні Приватбанку (через оператора чи термінал). При поповненні з іншого банку: Приватбанк, МФО 305299, ЄГРПОУ 14360570, номер рахунку 29244825509100, призначення: поповнення картки № 6762462057775725, Білецька Юлія Володимирівна ІНН 3041401461 Переказати гроші також можна по Western Union, для цього достатньо вказати ім'я отримувача: Білецька Юлія Володимирівна. Потім потрібно зателефонувати їй за номером +380679057009 та повідомити код переказу.

Соціал-Національна Асамблея
СИЛА-ДОБРОБУТ-ПОРЯДОК
www.sna.in.ua

Патріот України
www.patriotukr.org.ua

Контакти

СНА-Центр: (093) 253 12 78,
sna.kyiv@gmail.com

СНА-Захід: (098) 791-24-16,
syvachuk@ua.fm

СНА-Схід: (093) 692-95-61,
pudonetsksna@gmail.com